

Justitsministeren (Goos): Et Lovforslag, ganske ligelydende med dette, blev, som bekendt, af Folketinget vedtaget i forrige Samling, og blev ogsaa behandlet her i dette Ting. Ogsaa dette Forslag fra forrige Samling var i øvrigt i alt væsentligt en Gentagelse af tidligere fremsatte Lovforslag, som altsaa oftere ere gaaede gennem det andet Ting, men derimod ikke ere bragte til Ende i Landstinget. Der blev i Fjor i dette Ting nedsat et Udvalg, som ikke endte sit Arbejde, men afgav en Beretning. Den daværende Justitsminister udtalte sig imod Lovforslaget, og Udvalget forhandlede vel ikke meget om Indholdet deraf, men saa meget tør jeg vel sige, at det ikke bragte sine Forhandlinger til Ende, fordi det følte Vanskeligheden ved, i alt Fald paa dette Grndlag, at stille Forslag, som det kunde anbefale Tinget, og dernæst ogsaa under særligt Hensyn til, at der i Norge forelaa et Regeringsforslag om Sagens Ordning, og man mente i alt Fald at burde afvente Udfaldet af Forhandlingerne derom. — Naar Lovforslaget nu er fremsat og vedtaget i det andet Ting ganske enslydende med det, der i forrige Samling vedtoges der, maa jeg lige som min Forgænger udtale, at paa dette Grundlag tror jeg ikke, at nogen Reform af den Lovgivning, som der her er Tale om, lader sig bringe til Veje. Jeg udtalte dette i det andet Ting og motiverede det væsentlig ved den Betragtning, at Forslaget i hele sit Anlæg og Resultat er ganske negativt, o: det nedbryder alle de Midler, som den nugældende Ret indeholder til at bekæmpe Prostitutionsondet; men det sætter intet i Stedet, som kan give det offentlige noget praktisk, brugbart Middel i Hænde til at fortsætte denne Kamp. Resultatet maatte, hvis et Lovforslag som dette endelig vedtoges, væsentlig blive det, at det offentlige saa til ved dette Erhverv, lagde Hænderne i Skødet og opgav Kampen. Der er tre Retninger eller Veje, ad hvilke man kan føre Kampen, dels saaledes, at alle disse Veje følges paa een Gang, dels saaledes, at vælger man den ene, udelukkes den anden. Man kan bekæmpe de prostituerede Kvinders Erhverv paa den Maade, at man søger ved Straf [at forhindre Udøvelsen deraf. Man kan ogsaa gaa den Vej at bekæmpe dette Erhvervs Udøvelse paa en for den udvortes Sædelighed og Velanstændighed krænkende Maade. Og man kan endelig sætte sig til Opgave at bekæmpe dette Erhvervs Udøvelse under saadanne Forhold, hvor det medfører en storsantær Fare. Alle disse Opgaver

fornægtes enten fuldstændig eller praktisk ved Forslaget. De Ekstrabestemmelser, vi have i den gældende Ret for Udøvelsen af Prostitutionserhvervet, hæves. Der er under særlige Omstændigheder indført Muligheden for at straffe den, der driver Utugt som Erhverv, som Løsgænger, men det er bundet til saadanne særegne Betingelser, navnlig til den Betingelse, at der skal være gaaet Dom forud efter § 1, at det bliver ganske upraktisk. Dernæst er det bundet til en anden Forudsætning nemlig et Tilhold efter Løsgængerloven, som i ethvert Tilfælde kun vilde kunne tænkes givet de fattigste af disse Kvinder og maaske ikke dem, der vakte den største Forargelse. — Hvad angaar ordenspoliti-mæssige Hensyn er der tilsyneladende træffet Bestemmelse ved § 1, der skal væbne det offentlige i Kampen mod en Udøvelse af dette Erhverv paa en i saa Henseende utilstedelig Maade. Men § 1 er ifølge sine Forudsætninger af en saadan Art, at den aldrig, eller saa at sige aldrig, vil kunne faa praktisk Anvendelse og Betydning, medmindre den af Politiet haandhæves paa en saadan Maade, som ingen af dem, der ere uden for Kredsen, ville finde sig i, og som man altsaa heller ikke kan ønske eller paa nogen Maade taale, at Politiet udøver. Men naar dette er udelukket, vil § 1 for enhver, der kender lidt til Forholdene, blive uden praktisk Betydning. Hvad endelig det tredje Formaal angaar, nemlig Kampen mod Udøvelsen af Prostitutionserhvervet paa en saadan Maade, at det medfører Smittefare, er det vel ikke opgivet af Lovforslaget men ligeledes sat under Betingelser, der medføre, at det praktisk vil faa meget lidt at betyde. Der er to Rækker af Bestemmelser i Lovforslaget, der gaa ind paa det Lægetilsyn, som for denne Opgaves Skyld maa kræves. Den ene Række Bestemmelser indledes med § 6, men de ere bundne til den Betingelse, at den Person, der skal komme ind under dette Lægetilsyn, skal bevisligt lide af venerisk Syge, et Bevis, som ikke vil kunne ventes at blive ført, medmindre Kvinden selv frivilligt underordner sig dette Tilsyn, hvad Erfaringen i Norge viser kun vil finde Sted i det ringeste Maal. Den anden Kreds af Bestemmelser, som handler om et virkelig tvangsmæssigt Lægetilsyn, findes i §§ 11 og 14, men her er Betingelsen, at den vedkommende skal være sigtet for nogen af de i denne Lov omhandlede Forbrydelser og navnlig med Hensyn til Udøvelsen af sit Utugtserhverv skal være sigtet for den Forbrydelse, der